

Паме. Увы! сопруже мой, не говори такимъ образомъ, зацо-то мя правишь да умирамъ. Забрави, моля, подозрѣнія-та ти, и нито азъ веке ще си наумя болки-те. Единъ токмо милостивъ погледъ, едно любезно обнятіе, кое-то щещь ми да, ще вознагради вси-те мои стракове, все що самъ претерпѣла.

Бон. Ахъ! дойди да тя пригърна; прости мя, тя моля. (стиска я въ груди-те си.)

Паме. Ахъ! обычай мя. (плачуца.)

Лонг. И кой може да не плаче?

Маі. Милордъ, чини ли ти ся че судятъ взе добръ конецъ?

Бон. Ахъ! ты благодари, моля, отъ моя страна Царскій-атъ слуга.

Лонг. Ако свидѣтели требувать, азъ самъ тука.

іев. Добродѣтель-та на моя-та госпожа нема нужда отъ свидѣтели. Толико радость-та моя е голема, щото воскреснахъ отъ мертва гдѣ-то бѣхъ.

Маі. Какво думатъ обвинители-те?

(камъ Миледи и Кавалерина.)

Мил. Гнѣвъ мя е на идемянника мой, зацо-то мя стори лажи да вѣрувамъ.